

Benim engelim

Küçük erkek kardeşim Kubat ve babam İhsan ile 2 odalı daracık bir evde mutlu mesut yaşamaktayız. Babam devlet memuru ve açıkçası kıt kanat geçiniyoruz ama babam bunu bize hiç bir zaman hissettirmez. Bir olay olduğunda sırtım ister istemez bükülürken babam dimdik ayakta durur, acılarını içine gömer. Benim gözümde o gerçek bir kahraman.

Ben motosiklet ve hız tutkunuyum, yaklaşık 3 yıl kadar para biriktirdim. Kendime en hızlısından bir motosiklet aldım. Motosikletimin keyfini sürmek için yazın gelmesini büyük bir heyecan ile bekliyorum. Bu yaz ailem Marmaris'e tatile gidecek, ben ise arkadaşlarımla birlikte Antalya'ya ama bundan daha önemlisi okul olmadığı için motosikletim ile ilgilenecek zamanımın çok olacak olması.

Sonunda yaz geldi ve babam ile kardeşim Marmaris'e, ben ise arkadaşlarımla Antalya'ya gitmek üzere yola çıktık. Biz Konya'da oturuyoruz, bir kaç saat sonra Antalya'ya vardık. İlk kez tek başıma tatil yapacağım için biraz mutluydum biraz özgür biraz heyecanlı. Saat 14.35 i gösterdiğinde Antalya'daydık açıkçası yol bizi çok yormuştu hemen kalacağımız otele gittik, odamıza yerleştik ve akşama kadar uyuduk. Akşam olduğunda gecenin ve özgürlüğün keyfini çıkarmak için motosikletlerimize bindik 3 kafadar deli gibi gezmeye başladık. Saat biraz geç olduğunda sahile indik ve adettendir ateş yaktık, muhabbet etmeye başladık.

Onu o gece tanıdım. Gizem i. Sahilden ayrıldık ve otele gidiyorduk önümüzde hızla yürüyen kızın cebinden cüzdanı düştü, sanki hiç umrunda değilmiş gibi devam etti yoluna sanırım farketmedi cüzdanını düşürdüğünü, arkadaşlarımda farketmedi. Hemen yerden cüzdanı aldım ve koşarak kızın yanına gittim. " Bakar mısınız? " dedim, yüzünü bana döndü... Aman Tanrım bu kız...Ay ışığı kadar canlı yıldız kadar renkli saf su kadar temiz. İtiraf ediyorum çok etkilendim heyecandan konuşamadım, konuşmaya çalıştım ama beceremedim bu halim hoşuna gitmiş gibi gülümsüyordu bana. Derin bir nefes aldım ve " bu sizin galiba " dedim, " nereden buldunuz onu ? " dedi, az önce düşürdüğünü söyledim. Teşekkür etti ve hızla yürümeye devam etti. Peşinde biri mi var acaba? Neden bu kadar hızlı yürüyor? Belki de arkamda duran arkadaşlarım yüzündendir, kim bilir...

Otele vardığımızda arkadaşlarım hemen uyudu çünkü çok yorulmuşlardı bense ılık bir duş aldım öyle uyudum. Bilinç altıma nasıl yerleşmişse rüyamda onu görüyordum...Gülümsemesini, saçında ki tokasını, elbisesini... kalktığımda hiç iştahım yoktu genelde çok yemek yiyen bir insanım bu durum garip!!!

Sessiz, sakın biri olmuşum ve arkadaşlarım bu durumumun sebebini sordular, " bilmiyorum " dedim, konuyu geçiştirdim. Çünkü gerçekten bilmiyorum. Kahvaltımızı ettik ve güneşin tadını çıkarmak için plaja doğru yola koyulduk. Hava git gide daha çok ısınmaya başladı, bir kaç tane soğuk su alsak fena olmazdı, bi kaç metre gittikten sonra bir markete rastladık. Arkadaşlarıma " Siz bekleyin beni, suları alıp geliyorum " dedim ve markete doğru yöneldim, markete yaklaştıkça dilim damağım kurumaya başladı, kalbim hızlanmaya. Önceleri bu duruma anlam veremedim.

Dolaptan yeteri kadar su aldım, ödemesini yapmak için içeri girdim...Aman Tanrım!!! Dün gece gördüğüm kız... Sanırım kalbimin neden hızlandığını şimdi anladım...

(Aramızda şöyle bir konuşma geçti)

Ben: Merhaba

.....: Merhaba

Ben: Beni hatırladınız mı?

.....: Evet hatırladım (Birden bire yüzünde masum bir gülümseme oluştu, tabi benimde...)

Ben: Burda ne işiniz var?

.....: Burası babamın. Boş vakitlerimde ona yardımcı oluyorum.

Ben: Hm... Bu arada dün gece tanışamadık. Kerem ben.

Gizem: Gizem..

Ben: Memnun oldum.

Gizem: Bende.

Dışarda bekleyen arkadaşlarımı göstererek gitmem gerektiğini söyledim. Suların parasını ödedim ve ayrıldım marketten. O gün arkadaşlarımla yaptığım hiç bir şeyden zevk almadım, herşey sıradandı. Sol kaburgamda bir şişkinlik hissettim sanki kalbim büyümüş... Ertesi gün Gizem'in çalıştığı markete gitmeye karar verdim. Onunla daha çok zaman geçirmem gerektiğine inanıyorum çünkü yan yana geldiğimizde mutluyum, daha çok özgürüm. Aşık olmuş olabilir miyim? Bunu nasıl anlayacağım bilmiyorum, daha önce hiç aşık olmadım ki...

Bu düşünceler kafamı kurcalarken markete vardım. Dolaptan bir kaç su aldım ve içeri girdim. Gülümsüyordu. Biraz sohbet ettik ve akşam görüşüp görüşmeyeceğimizi sordum. Başta tedirgin davrandı sonuçta tanımadığı biriyle kimse görüşmek istemez neyse ki ikna ettim.

Akşam 8 gibi buluştuk ve biraz yürüdük, konuştuk, birbirimiz hakkında fikir sahibi olduk, birbirimizi daha yakından tanıdık. En az benim kadar o da heyecanlıydı bunu davranışlarından, mimiklerinden anlamak zor değildi. Konu döndü dolaştı motosiklete geldi. Öğrendim ki o da tam bir motosiklet tutkunuymuş..." Benim motosikletim var istersen getireyim biraz gezelim olur mu? " dedim, mimikleriyle onayladı söylediklerimi. Koşa koşa otele gittim, motosikletimi aldım. Beni gören arkadaşlarım arkamdan " nereye gidiyorsun? " diye bağırmaya başladılar. İşim olduğunu birazdan geleceğimi söyledim.

Gizem'in Yanına vardığımda biraz endişeliydi, sebebini sordum bilmediğini ve içinde garip bir his olduğunu söyledi. Bu düşünceleri önemsememesini, şu anın keyfini çıkarmasını ve artık motosiklete binmesini söyledim, gezmeye başladık. Arkadan " bana yavaş git lütfen " diyordu, bu çok hoşuma gitmişti ama daha çok hızlanmaya başladım... Son sürat giderken motosikletin kontrolünü kaybettim ve kaza yaptık...

Arkadaşlarımın anlattığına göre 1 hafta yoğun bakımda kalmışım. Gözümü açtığımda karşımda babamı ve kardeşimi gördüm, önce utandım, kızardım, özür diledim onlardan ama bunu hiç umursamadılar sanki daha önemli bir sorun var gibiydi... Yoksa Gizem!!! Gizem' e bir şey mi olmuştu?... Endişeli bir şekilde babama " O nasıl? Gizem nasıl? " dedim " Gizem " kim dedi sanırım kimse anlatmamış ona bu durumun iç yüzünü. Kapının önünde bekleyen arkadaşlarım sesimi duyup içeri girdiler. Merak etme Gizem iyi dediler, buna çok sevinmiştim. Nerde olduğunu sordum,

yanına gitmem gerekiyordu. Hemen ayağa kalkmaya çalıştım ama kalkamadım.

Bacaklarım...bacaklarımı hissetmiyordum... Bağırmaya başladım, ne oldu benim bacaklarıma?, neden hissetmiyorum?, iğne mi vurdunuz? diye çevremdekilere hesap sormaya başladım, babam cevap veremedi, arkadaşlarımda herkes dışarı çıktı. Gözlerimi kapadım bu durumumu görmemek için. Ağlamaya başladım. Bir el dokundu başıma ellerimi gözümünden çekti, Gizem gelmiş...Beni sakinleştirdi. Biraz daha iyiydim ve doktoru, babamı çağırdım durumumu açıklamalarını istedim. Doktor, bundan sonra bacaklarımı kullanamayacağımı söyledi, bu duruma çok üzüldüm ve tekrar ağlamaya başladım. Gizem, elimi sımsıkı tuttu ve beni asla yalnız bırakmayacağını söyledi. Bu durumun önemsiz olduğunu söyledi biraz olsun rahatladım ama ilerisi aklıma geldi, onun hayatını mahfetmemek için, kendimden yavaş yavaş soğutmaya karar verdim. En azından o, mutlu olmalıydı bunu gerçekten hakediyordu ama bu davranışım hiç bir işe yaramadı, aksine daha çok ilgi göstermeye başladı.

Beni asla yalnız bırakmıyordu, her gün dolaşıyorduk ama o, yanımda değil arkamdaydı sanki bakıcım gibi duruyordu. Bu durum beni çok üzüyordu. Hava çok sıcaktı ve bir yere oturduk bir şeyler içmek için... Onu arkamda değil de karşımda görmek daha çok mutlu etti beni, eskisi gibi oldum bir an. Engelim gelmedi aklıma. Biraz oturduktan sonra artık gidelim dedi ve beni evime bıraktı... Ertesi gün aynı saatte gelip beni alacağını söyledi...

Her gün her saat bu engelden kurtulmak için çabaladım, araştırma yaptım, yürümeye çalıştım ama beceremedim. O kadar doktor bir çare bulamamış ben mi bulabilecektim. Ama umut işte insanı bırakmıyor.

Ertesi gün Gizem'in gelme saati yaklaşmıştı ve onu karşılamak için kapının önüne çıktım...beklemeye başladım, bekledim bekledim saatler geçti, gelmedi... Bir sorun olup olmadığını öğrenmek için onu aradım, bir kaç kez çaldıktan sonra bir erkek açtı telefonu " kızımın hayatını mahfetme evladım, uzak dur ondan, ben babasıyım " dedi hiç bir şey söylemeyemedim ve hemen kapadım telefonu. Çok üzülmüştüm bu duruma. Gizem'in benimle görüşmesini ailesi istemiyordu, bu duruma tanıklık eden babam, artık tatilin bitmesi gerektiğini, evimize dönmemiz gerektiğini söyledi. Ama ben Gizem'i bırakıp gitmek istemiyordum. Beni hayata bağlayan tek şeydi o. Babama döndüm ve " ben sonra gelirim " dedim. Babam o gün ilk defa beni azarladı ve zorla götürdü beni Konya'ya...

Okulada gidemiyordum. Yalnız kaldıkça daha çok Gizem'i düşünüyordum. Günler birbirini kovaladı, aylar su gibi akıp geçti ve yalnızlık tüm bedenimi esir almaya başladı. Gizem'e olan aşkımda gün geçtikçe arttı, onsuzluğa dayanamaz hale geldim. Bu durumu babamla paylaştım ama onu unutmam gerektiğini söyledi. Bunun üzerine " Sen annemi unutabildin mi ? " dedim, cevap veremedi. " O zaman bana engel olma, yardımcı ol " dedim. Yime cevap vermedi. Anlaşılan yalnızdım bu yolculukta. Evet yolculuk, Gizem'in yanına gideceğim. Bacaklarımı kullanamamam onunla birlikte olmama engel değil, ne farkım var ki diğer insanlardan? Bir çok insan sapa sağlam ama mutsuz. Bense her ne durumda olursam olayım mutluyum çünkü beni seven, koruyan insanlar var çevremde. Beni, her yaptığımı cennetten izleyen annem var kalbimde. Annem gibi davranan bana annemi hatırlatan Gizem var yanımda. Belki şu an yanımda değil ama eminim ki hala beni düşünüyordur.

Bu yolculuğu tek başıma yapamayacağım için bir kaç arkadaşşıma telefon açtım. Bu konuda benimle birlikte olup olamayacaklarını sordum. Başta bu kararımı desteklemediler ama onlara

düşüncelerimi, kalbimdekileri anlattıktan sonra fikirleri değişti. Ertesi gün beni almaya geldiler. Antalya'ya gitmek için terminale uğradık ama otobüse binmem zordu, hiç bir otobüs firmasında bu sorumluluğu almak istemedi, eve dönmem gerektiğini söylediler. Neden engellileri düşünmüyorlar ki? Herkesin başına gelebilir bu durum!!! Biraz anlayışlı olmaları gerek!

Hayallerim bir anda suya düştü...Çok üzüldüm...Bu durumumu gören arkadaşlarım bir fikirleri olduğu söylediler. " Bizi burda bekle hemen geleceğiz " diyip gittiler. Yaklaşık 1 saat sonra bir arabayla yanımdalardı. Arabayı kullanan yabancıydı ama...Kim olduğunu sordum, arkadaşım Murat'ın kuzeniymiş ve ehliyeti olduğu için bize yardımcı olacakmış. Çok sevindim bu duruma. Hemen yola çıktık. Müziği açtık ve bağıra bağıra şarkı söylemeye başladık. Çok mutluydum bir kaç saat sonra Gizem'i göreğim için. Antalya'ya yaklaştıkça heyecanım daha da çok artıyordu. Bunu farkedenden arkadaşlarım, benim biraz olsun sakinleşmem için müziğin sesini daha çok açtılar ve daha çok bağırarak müziğe eşlik etmeye başladık. Müziğin etkisinden midir bilmem ama çok hızlı gidiyorduk. Arkadaşlarıma dönerek " hız iyi bir şey değil lütfen biraz yavaşlayalım " dedim ama duymadılar beni, müziğin sesi oldukça fazlaydı benim sesimi bastırıyordu. Gizem ile yaptığım kaza anı geldi aklıma, gözlerimi kapadım ve içimden "hayır hayır hayır" diyordum. Ölmeden önce onu son bir kez göreyim diye Allah'a dua etmeye başladım derken "GÜM" diye bir ses geldi ve araç takla atmaya başladı. Yaşadıklarım, acılarım, mutluluklarım, annem, babam, kardeşim, Gizem...Herşey gözümün önünden hızla geçti...Gözlerimi açtığımda ambulansın içindeydim. " Nerdeyim? Arkadaşlarım nasıl? " diye sordum hemşireye " onlar iyi, yorma kendini " dedi ve ilacın etkisiyle sızdım. Tekrar gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Hemen hemşireyi, doktoru çağırdım. Bir kaç kez seslendikten sonra hemşirelerden biri geldi yanıma " günaydın uykucu " dedi. Sanırım uzun zamandır uyuyordum " kaç gündür burdayım? arkadaşlarım nasıl? neredeler? " diye sordum. Evet haklıymışım uzun zamandır uyuyormuşum, tam 2 gündür!!! Arkadaşlarımla iyi olduğunu ve ailelerinin gelip onları aldığını söyledi, anlaşılan bir tek ben kalmışım kimsesiz.

Hemşire " aramamızı istediğin biri ya da ailen var mı? " diye sordu, genelde hastanın üzerinden çıkan cep telefonundan birilerini ararlardı ama bu kez niçin soruyor ki bana? Tabi ya!!! Cep telefonumu babam bana ulaşmasın, bana engel olmasın diye almadım ki yanıma. Babamın numarasını söyledim ve aramasını istedim. Babama iyi olduğumu, endişelenmemesini, hangi hastanede olduğumu söyledim. Hemşireye bana yardımcı olmasını biraz dolaşmak istediğimi söyledim. Güler bir yüzle "tamam" dedi.

Hastanede dolaşırken koridorun sonunda ağlayan bir adam dikkatimi çekti ve hemşireye biraz yalnız kalmak istediğimi söyleyip, ağlayan adamın yanına gittim ve neyi olup olmadığını sordum ama adam beni görünce daha çok ağlamaya başladı. Bacaklarıma bakıyor bana bakıyor daha çok ağlıyor. Tekrar sordum neyi olup olmadığını ama hiç ses çıkarmadı. Bu duruma sinirlendim sonuçta ona yardımcı olmaya çalışıyorum ne yaşamışsa yaşasın kibar olması biraz gerek. Oradan uzaklaşırken bir odanın kapısı rüzgarın etkisiyle aralandı ve merak ettim içeri doğru bir göz attım. İçerde de ağlayan bir kadın vardı. Bu durum çok etiledi beni ve kapıyı tıklayıp içeri girdim. Tam bir şey söyleyecekken " Keremmmmm!!! " dedi yatakta yatan kız. Ama yüzünü göremediğim için tanıyamadım ve kim olduğunu öğrenmek için yaklaştım yanına....

(Gizemmiş....Sonradan öğrendim ki adresimi otelden almış, yanıma geliyormuş, dayanamamış bensizliğe. O gün çarptığımız aracın içinde o da varmış.)

Ağlamaya başladı birden. Elinden tuttum, bir daha onu asla yalnız bırakmayacağımı söyledim.

Biraz olsun sakinleşti ve bana sarılmak için ayağa kalkmaya çalıştı ama...

Benim kaderim, onun da kaderi olmuş. O da benim gibi artık. Annesinin ve babasının neden ağladığını şimdi anladım.

İçeri babası girdi ve benden özür diledi. Bundan sonra bize karışmayacağını söyledi tabi iř işten geçtikten sonra... Bir kaç saat sonra ise babam, o da pişmandı yaptılarında. Ne vardı ki taa başında izin verselerdi, kızmasalardı, bu kadar ön yargılı olmasalardı. Düřünmüyor kimse geleceği. Herkes řu anı düşünüyor ama unutmayalım ki bu günün yarında var. nemli olan yaptıklarımızdan pişman olmamamız. nemli olan yanımızda yarını geçirecek birinin olması ve ona sahip çıkmamız...

Engelli olmak yařamaya, mutlu olmaya, Dünya nimetlerinden faydalanmaya, aşık olmaya engel değil!!! Yeter ki içimizde yařama sevinci olsun. Yeter ki umudumuzu asla kaybetmeyelim...

SON